

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200662
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8012200662.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom 060 01 Kežmarok, Hlavné nám. 12, právne zastúpeného: JUDr. Jozef Beňo, PhD., advokát, Beňo & partners advokátska kancelária, s r.o., so sídlom Poprad, Nám. sv. Egídia 95, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, 827 99 Bratislava, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo 7. júna 2012, č. SK/0253/99/2012 v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo 7. marca 2012, č. P/0437/07/11 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/28/2012-22 z 10. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/28/2012-22 z 10. januára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. júna 2012, č. SK/0253/99/2012 v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zo 7. marca 2012, č. P/0437/07/11, ktorými správne orgány za porušenie povinnosti ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/, b/, podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) uložili žalobcovi pokutu vo výške 8000 Eur.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z administratívneho spisu krajský súd zistil, že správny orgán začal kontrolu na základe podnetu spotrebiteľa týkajúceho sa výšky spotrebiteľského úveru dohodnutú v zmluve o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva a Zmluva o zabezpečení č. 120112231 zo dňa 22. júna 2011 (ďalej len „Zmluva a Zmluva o zabezpečení“), uzatvorenej medzi

žalobcom a spotrebiteľom, ktorý zároveň uzatvoril Kúpnu zmluvu so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., č. 120112231 z 22. júna 2011 (ďalej len „Kúpna zmluva“) kde je uvedené, že časť kúpnej ceny vo výške 1769,70 Eur bude predávajúcemu uhradená prostredníctvom úveru. Spotrebiteľ v podnete namietal, že sprostredkovateľka mu neoznámila výšku nákladov spojených s poskytnutím pôžičky, ani to, že tieto náklady budú zahrnuté do výšky istiny. Poukázal na to, že Zmluvu a Zmluvu o zabezpečení podpisoval o 20:54 hod., pričom pracovná doba bola do 21:00 hodiny, preto nebolo túto možné skontrolovať. Ďalej poukázal na to, že sprostredkovateľka mu neposkytla primerané vysvetlenie, aby mohol posúdiť, či ponúkaná Zmluva a Zmluva o zabezpečení spĺňa jeho potreby a zodpovedajú jeho finančnej situácii. Z toho dôvodu od nej odstúpil. Podľa inšpekčného záznamu zo dňa 16. novembra 2011 bola inšpektormi SOI so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj vykonaná kontrola u žalobcu v dňoch 3. augusta 2011 a 6. novembra 2011 za účelom prešetrovania postupu pri ukončení zmluvného vzťahu a jeho následnom vyúčtovaní.

Na základe výsledkov kontroly prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie zo dňa 7. marca 2012, č. P/0437/07/11, ktorým žalobcovi pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, uložil podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokutu vo výške 10 000 Eur.

Na základe odvolania žalobcu žalovaná napadnutým rozhodnutím rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vo výrokovej časti zmenila tak, že uložila žalobcovi pokutu vo výške 8000 Eur.

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že žalobca pri poskytnutí spotrebiteľského úveru nepostupoval v súlade s ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

Dojednanie neurčitých podmienok spočíva podľa názoru krajského súdu v tom, že v Zmluve a v Zmluve o zabezpečení sa uvádza ako kúpna cena predmetu financovania A: 5899 Eur, ďalej sa tam uvádza predmet financovania B, dohodnutá kúpna cena predmetu financovania B: 150 Eur. V spôsobe financovania sa uvádza splátka bez poistenia 112,91 Eur, počet splátok 36, dátum prvej splátky 7. júla 2011, termín konečnej splatnosti 06/2014, ďalšie splátky sú splatné vždy 7. dňa v mesiaci, výška úveru celkom 3143,12 Eur, celková čiastka 4064,76 Eur, celková čiastka s poistením 4064,76 Eur a ročná úroková sadza 19,02 %. Ďalej ročná percentuálna miera nákladov vo výške 19,02 % je vypočítaná v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) je 23,46%. Zo Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení tiež vyplýva, že klient ich podpisom berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A vo výške 1769,7 Eur, kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 150 Eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 1223,43 Eur. V Kúpnej zmluve je uvedené, že kúpna cena automobilu je 5899 Eur, časť kúpnej ceny 4129,3 Eur bude zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a časť kúpnej ceny vo výške 1769,7 Eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení.

Krajský súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením správnych orgánov, že žalobca svojím konaním porušil zákaz používania nekalej obchodnej praktiky. Krajský súd poukázal na to, že tak Kúpna zmluva, ako aj Zmluva a Zmluva o zabezpečení boli uzavreté pri tom istom rokovaní. Doplatok kúpnej ceny uvedený v Kúpnej zmluve je rozdielny s výškou poskytovaného úveru. Aj podľa názoru krajského súdu je pre priemerného spotrebiteľa oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru postupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná, ak by pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a uprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov.

Dojednanie podmienky v rozpore so zákonom spočíva podľa názoru krajského súdu v nerešpektovaní § 2 písm. a/, c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý presne upravuje čo sa rozumie pod spotrebiteľským úverom (písm. a/) a čo sa rozumie pod celkovými nákladmi spotrebiteľa (písm. c/).

Dojednanie neprijateľnej podmienky spočíva v rozpore medzi Formulárom o zmluvných podmienkach Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení (ďalej len „Formulár“), Zmluvou a Zmluvou o zabezpečení a Kúpnu

zmluvou, s poukazom na právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý v poznámke odkazuje na § 52 - § 54 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd ďalej poukázal na to, že podľa § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť, a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

V konkrétnom prípade Formulár, ktorým mal byť spotrebiteľ písomne oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení, ešte pred ich uzavretím, neobsahuje údaj - informáciu o nákladoch spojených s poskytnutím pôžičky, a teda pred podpisom Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení o nich spotrebiteľ nebol vôbec informovaný.

Krajský súd zdôraznil, že správne orgány nerozhodovali o neplatnosti Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení pre neprijateľnú podmienku, ale, tak ako im to ukladá zákon (§ 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa) použili výklad pojmu „neprijateľná podmienka“ v súlade s § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka.

Aj čo sa týka porušenia práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím žalovaného. Poukázal na to, že žalovaný neinformoval spotrebiteľa, ani prostredníctvom Formulára, ani v samotnej Zmluve a Zmluve o zabezpečení jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy tak, ako mu to ukladá zákon. Formulácia Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení v časti „Spôsob financovania“, kde je drobným písmom uvedené, že spotrebiteľ „berie na vedomie“, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 2203,60 Eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 Eur, je nepostačujúca, spôsobila privodiť spotrebiteľovi vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.

Dôkazom je podľa názoru krajského súdu samotný podnet spotrebiteľa v ktorom upozorňuje, že „...uvedená spoločnosť pri poskytovaní pôžičiek zámerne vykazuje nižšie percento miery nákladov, ako je skutočnosť. Postup pri výpočte miery nákladov používa správny, avšak vstupný údaj o výške spotrebiteľského úveru zostáva oveľa vyšší než je skutočnosť. Výška RPMN vypočítaná s ohľadom na skutočnú výšku úveru nezodpovedala žalobcom deklarovanej hodnote 19,02 %. Týmto dosahuje nízke percento miery nákladov a klientov, tak zámerne zavádza...“.

Pokiaľ ide o určenie výšky pokuty, krajský súd poukázal na to, že správny orgán vzal do úvahy následky protiprávneho konania, v dôsledku, ktorých bola spotrebiteľovi navýšená suma spotrebiteľského úveru vo výške 1223,43 Eur, teda v značnom rozsahu. Správny orgán zároveň prihliadol na územnú pôsobnosť účastníka konania, ktorý svoju podnikateľskú činnosť zameranú na poskytovanie spotrebiteľských úverov vykonáva na celom území Slovenskej republiky. Prihliadol na skutočnosť, že používanie nekalej obchodnej praktiky pri konaní so spotrebiteľom, je závažným zásahom do práv spotrebiteľa chránených zákonom. Takéto konanie je o to závažnejšie, keď v dôsledku takéhoto konania dochádza k porušeniu ekonomického záujmu spotrebiteľa vo veľkom rozsahu. Podľa názoru krajského súdu žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď pristúpil k určeniu výšky postihu po vyhodnotení skutočnosti, že došlo k vážnemu zásahu do práv spotrebiteľa, ktorý ho poškodil. Nebezpečnosť protiprávneho konania videl správny orgán aj v tom, že o nákladoch spojených s poskytnutím pôžičky nebol spotrebiteľ pred uzatvorením zmluvy informovaný. Správny orgán zároveň prihliadol k tomu, že účel sledovaný zákonom o ochrane spotrebiteľa vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého každý spotrebiteľ okrem iného má právo na informácie, na ochranu svojho zdravia a bezpečnosti a na ochranu ekonomických záujmov vzhľadom na zistené nedostatky v zákonom požadovanej miere a úrovni, dosiahnutý nebol. Na základe uvedeného mal krajský súd za to, že pokuta uložená vo výške stanovenej napadnutým rozhodnutím žalovaného je s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že postup, ako aj rozhodnutia žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa sú v súlade so zákonom.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie zruší a vráti vec správny orgán na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Podľa názoru žalobcu krajský súd rozhodol vo veci nesprávne, keď sa stotožnil s právnou argumentáciou

žalovaného, pričom v odvolaní opätovne poukázal na dôvody nezákonnosti rozhodnutia uvedené v žalobe. Tvrdil, že svoje povinnosti voči spotrebiteľovi uvedené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch si splnil riadne, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno keď v zmysle vyhľadávacej zásady bol povinný zistiť skutočný stav veci vo verejnom záujme, nakoľko podľa jeho názoru žiaden z účastníkov správneho konania nie je a ani nemôže byť procesné zodpovedný za to, či sa určitú skutočnosť podarí alebo nepodarí preukázať.

Taktiež zopakoval svoje námietky o nedodržaní zásady materiálnej pravdy, o tom, že spotrebiteľ nezávádzal nepravdivými údajmi, že žalovaný nesprávne vyhodnotil skutočnosti týkajúce sa uvedenia celkovej výšky spotrebiteľského úveru, s ktorou, o. i. spotrebiteľ súhlasil a taktiež že neuviedol spotrebiteľa do omylu, v súvislosti s cenou spotrebiteľského úveru.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne vyjadril podaním z 11. apríla 2013 a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Poukázal na to, že dôvody, ktoré v odvolaní žalobca uvádza sú totožné s dôvodmi uvedenými v žalobe a zdôraznil, že žalobca v rámci celého správneho konania, ako aj konania pred súdom, spochybňuje rozhodnutie prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu, pričom však opomenul skutočnosť, že práve on je tým subjektom, ktorý porušil zákonné ustanovenia, ktorými sa bol povinný pri vykonávaní podnikateľskej činnosti riadiť. Žalovaný uviedol, že ako kontrolný orgán postupoval v zmysle európskej, ako aj vnútroštátnej legislatívy. Príslušné normatívne predpisy európskeho práva v súslednosti so slovenskou legislatívou poskytujú spotrebiteľovi zvýšenú ochranu pred nekalými obchodnými praktikami.

Z výsledkov kontrol vykonaných u žalobcu vyplynulo, že žalobca neinformoval spotrebiteľa v dostatočnom časovom predstihu pred uzatvorením Zmluvy o zabezpečení, prostredníctvom Formulára, o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru, neoprávnene navýšil istiny a znížil celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, poskytol nepravdivé údaje o výške úveru a o RPMN, čím značne ovplyvnil schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré je možné očakávať, že by pri dostatku informácií inak neurobil.

Konajúce správne orgány vzali pri posudzovaní prípadu do úvahy skutočnosť, že Kúpna zmluva a Zmluva o zabezpečení uzatvorené spotrebiteľom sú závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní, preto by Zmluva a Zmluva o zabezpečení nemala byť v danom prípade posudzovaná oddelene od Kúpnej zmluvy.

Z Kúpnej zmluvy vyplynulo, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy uhradil predávajúcemu časť kúpnej ceny vo výške 4129,30 €, pričom doplatok kúpnej ceny vo výške 1769,70 € mal spotrebiteľ doplatiť z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca, čo potvrdzuje aj časť Kúpnej zmluvy označená ako „Kúpna cena“. Po preštudovaní formulára o zmluvných podmienkach Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení bolo však zistené, že v bode 2 uvedená celková výška spotrebiteľského úveru v sume 3143,13 € nezodpovedala celkovej výške úveru potrebného na financovanie predmetu Kúpnej zmluvy v sume 1769,70 €. Posudzovaná Zmluva a Zmluva o zabezpečení je zmluvou o viazanom spotrebiteľskom úvere v zmysle § 15 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy spotrebiteľský úver mal byť výhradne určený (aj čerpaný) na financovanie predmetu Kúpnej zmluvy. Žalobca nerešpektoval aj zákonom stanovený pojem spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zarátal do úveru aj „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, ktoré však mali byť zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru.

K výhradám žalobcu voči tvrdeniu o nepravdivosti RPMN žalovaný uviedol, že výška RPMN vypočítaná s ohľadom na skutočnú výšku úveru nezodpovedala žalobcom deklarovanej hodnote 19,02 %, pričom neobstojí ani poukaz žalobcu na § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko čiastka 1223,43 €, o ktorú bola navýšená výška istiny, tvorí náklady spojené so sprostredkovaním úveru, ktoré sa pre účely zákona o spotrebiteľských úveroch považujú za náklady spojené s poskytnutím pôžičky v zmysle § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že úver bol poskytnutý v uvedenej sume so súhlasom spotrebiteľa a za predpokladu jeho vedomosti o všetkých podmienkach poskytnutia úveru. Uvedenie spotrebiteľa do omylu v tomto prípade potvrdzuje aj obsah podnetu spotrebiteľa, ktorý s ohľadom na začlenenie výšky nákladov spojených s poskytnutím pôžičky do výšky istiny následne odstúpil od uzatvorenej Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení.

Žalovaný tvrdil, že závery správnych orgánov majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach, ako aj v relevantných právnych predpisoch a zopakoval, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť úverových

vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná aj v prípade, ak veriteľ nerešpektuje v plnej miere osobitné právne predpisy, ktorými sa spravuje zmluvný vzťah uzatvorený medzi ním a spotrebiteľom, konkrétne si nesplní predzmluvné povinnosti, ktoré má voči spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy o úvere, navýši istinu spotrebiteľského úveru a zníži celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, nepravdivo informuje o výške a cene úveru.

Podľa jeho názoru, spotrebiteľovi, ktorý pri dojednávaní spotrebiteľského úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, je potrebné v týchto vzťahoch v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu, keďže vzhľadom na zložitosť problematiky dôveruje poskytovateľovi úveru.

Z uvedených dôvodov žalovaný zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade s platnými právnymi predpismi, čo potvrdil aj Krajský súd v Prešove v napadnutom rozsudku, a preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie, ako nedôvodné zamietol v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 16. apríla 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť postupu a rozhodnutí, ktorými správne orgány uložili žalobcovi pokutu vo výške 8000 Eur za porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a k spôsobu jej výpočtu podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a/ na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa písm. b/ zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa písm. c/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,
poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,
poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,
členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,
poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 2 písm. p/ na účely tohto zákona sa rozumie obchodnou praktikou konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi.
Podľa písm. u/ odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Podľa § 7 ods. 1 nekalé obchodné praktiky sú zakázané.
Podľa ods. 2 obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak
a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 20 ods. 1 dozor nad dodržiavaním povinností ustanovených týmto zákonom vykonávajú orgány dozoru. Ak nemožno pôsobnosť orgánu dozoru určiť, je na výkon dozoru a kontroly príslušná Slovenská obchodná inšpekcia.

Podľa § 24 ods. 1 za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 66 387,83 Eur.

Podľa § 24 ods. 5 pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje, ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2

OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Navyše, v danej veci najvyšší súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. rozsudkami sp. zn. 3Sžo/19/2012 z 12. marca 2013, 6Sžo/39/2012 z 29. mája 2013, 6Sžo/21/2013 z 27. novembra 2013, v ktorých dospel k zhodným záverom, že správne orgány vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážili dostatok skutkových zistení, skutkové okolnosti správne právne posúdili a vo veci skutkovo a právne správne rozhodli, nakoľko z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca porušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Z uvedených dôvodov, postupom podľa § 250ja ods. 7 OSP, najvyšší súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/39/2012 z 29. mája 2013, ktorého text uvádza nasledovne:

„6Sžo/39/2012

ROZSUDOK VMENESLOVENSKEJREPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130, zastúpený advokátskou kanceláriou Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 2. marca 2011 č. SK/0017/99/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa - Obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 30. novembra 2010, č. P/0363/07/10. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že Obchodná inšpekcia Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 30. novembra 2010 rozhodol tak, že uložil žalobcovi pokutu vo výške 10 000 Sk (zrejme eur) za porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej Národnej rady č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa alebo zákon č. 250/2007 Z. z.).

Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 2. marca 2011 ako príslušný odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok) zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že za porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu vo výške 8000 eur.

V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný konštatoval, že zistil dôvod na zmenu napadnutého prvostupňového rozhodnutia, keď upustil od postihu žalobcu za porušenie povinností podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, a preto znížil aj výšku uloženého postihu na sumu 8000 eur. Uviedol, že v dňoch 18. februára 2010 a 23. marca 2010 bola v prevádzkarni žalobcu vykonaná kontrola zameraná na prešetrovanie podnetu spotrebiteľa číslo 1003/2009 smerujúceho voči žalobcovi, ktorou kontrolou bolo zistené, že žalobca ako veriteľ v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytuje spotrebiteľom úvery aj na nákup motorových vozidiel; pisateľ podnetu uzatvoril s predajcom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. - žalobcom, písomnú Kúpnu zmluvu č. 120094097 zo dňa 28. augusta 2009 a súčasne zmluvu o spotrebiteľskom úvere označenú ako Zmluva a Zmluva o zabezpečení číslo 120094097 zo dňa 28. augusta 2009, z charakteru ktorých vyplýva, že ide o spotrebiteľské zmluvy, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže individuálne ovplyvniť a zároveň o závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní, majú za to, že na tieto zmluvy sa vzťahuje právna úprava spotrebiteľských zmluvy podľa §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ), pričom na zmluvu o spotrebiteľskom úvere sa vzťahuje aj osobitná úprava zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný dospel k záveru, že žalobca pri dojednávaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so spotrebiteľom použil 1/ neurčitú podmienku, 2/ podmienku v rozpore so zákonom, 3/ neprijateľnú podmienku a 4/ uprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, vychádzajúc zo zistených skutočností, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom - spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. - žalobcom, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla DAEWOO NUBIRA 1,6 SX rok výroby 2000 od predajcu za dohodnutú kúpnu cenu 3148,00 eur, z kúpnej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy zložil predajcovi zálohu vo výške 944,40 eur, pričom doplatok kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur mal doplatiť z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca. Žalovaný na základe uvedeného a z čl. V kúpnej zmluvy považoval za nepochybné, že spotrebiteľ podpisom kúpnej zmluvy prejavil vôľu uzavrieť so žalobcom zmluvu o pôžičke vo výške zodpovedajúcej tomuto doplatku. Ďalej žalovaný uviedol, že z formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s obsahom ktorého bol žalobca povinný jednoznačne, prehľadne a nezáväzujúco informovať spotrebiteľa o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere porovnaním obsahu údajov v bode 2A a v bode 2B formulára zistil, že podmienka v bode 2A nekorešponduje s podmienkou podľa bodu 2B a teda zistil, výška poskytnutého úveru 2959,12 eur nekorešponduje s výškou čerpaného úveru, ktorý má byť čerpaný vo výške doplatku kúpnej ceny 2203,60 eur, z ktorých dôvodov podmienky vo vzájomnej súvislosti trpia vadami prejavu vôle tým, že ich obsah je vyjadrený tak neurčito, že tento nedostatok nemožno odstrániť ani pomocou interpretačných pravidiel. Ďalej správny orgán považoval za preukázané, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere v poslednej jej časti „Spôsob financovania“ je uvedené že klient podpisom zmluvy a zmluvy o zabezpečení berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny Predmetu financovania vo výške 2230 60 eur a náklady spojené s poskytnutím Pôžičky vo výške 755,52 eur, s poukazom na to, že aj keď predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, ktorej návrh predkladá žalobca spotrebiteľovi, výška spotrebiteľského úveru ako hlavného predmetu plnenia zmluvy musí byť so spotrebiteľom dojednané individuálne. Z uvedeného vyvodil záver, že absencia jednoznačnej dohody žalobcu so spotrebiteľom o výške spotrebiteľskou úveru je spôsobilá ohroziť ekonomické záujmy spotrebiteľa v prípade, ak žalobca do celkovej výšky úveru zahrnie náklady, ktoré nie sú v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom, čo považoval v rozpore s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného podmienka, podľa ktorej mal spotrebiteľ zaplatiť tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur vykazuje znaky neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. a/ OZ, vychádzajúc zo zistenia, že formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náklad

spojený s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, spotrebiteľ teda o ňom pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovaný nebol, považujúc podmienku, podľa ktorej žalobca zahŕňa do výšky úveru aj náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur za podmienku, ktorá priamo odporuje zákonu s poukazom na § 2 písm. a/, c/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom k uvedenému správny orgán dospel k záveru, že konanie žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky, to znamená praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá mohla podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe, ktorú žalobca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti spotrebiteľom poskytuje, majú za to, že ku konaniu v rozpore s odbornou starostlivosťou došlo zo strany žalobcu tým, že pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a spotrebiteľovi upieral právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím vybočil z pravidiel čestnej obchodnej praxe, lebo nedodržiaval úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Žalovaný konštatoval, že uvedeným konaním došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/, c/ citovaného zákona, v zmysle ktorého za nekalú obchodnú praktiku sa považuje obchodná praktika, ktorá je v rozpore s odbornou starostlivosťou a môže podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, za ktoré porušenie zákonných povinností zodpovedá žalobca v plnom rozsahu s poukazom na § 2 písm. b/, bod 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Ďalej žalovaný citujúc § 2 a § 4 ods. 1 zákona číslo 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon 128/2000 Z. z.) a poukazom na § 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že tvrdenia žalobcu o prekročení právomoci prvostupňovým správnym orgánom pri vydávaní rozhodnutia sú neopodstatnené, keď z právnej úpravy § 2 zákona č. 128/2002 Z. z. a z § 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že SOI je zverená aj kontrola zmluvných podmienok predkladaných spotrebiteľom zo strany veriteľov podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a z poznámky pod čiarou k § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. súčasne vyplýva že SOI kontroluje vnútorný trh podľa osobitných predpisov, medzi ktorými je uvedený Občiansky zákonník. Ďalej uviedol, že správny orgán prvého stupňa nerozhodoval o neplatnosti právnych úkonov podľa § 37 a § 39 OZ, ale použil všeobecnú zákonnú úpravu o náležitostiach právnych úkonov ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia a teda aj záverov, ku ktorým dospel po posúdení podmienok predkladaných spotrebiteľom. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia záverom konštatoval, že dospel k záveru, že právne závery prvostupňového správneho orgánu majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach ako aj relevantných právnych predpisoch.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 1 ods. 1, v spojení s § 2 písm. u/, p/, s § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/, s § 20 ods. 1, a s § 24 ods. 1, 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a súčasne v intenciách ustanovení § 1 ods. 1 v spojení s § 2 písm. a/, b/ c/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Krajský súd v danom prípade sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením žalovaného správneho orgánu. Aj podľa názoru krajského súdu žalobca svojim konaním porušil zákaz používania nekalej obchodnej praktiky, majú za preukázané, že kúpna zmluva aj zmluva o spotrebiteľskom úvere vznikli pri tom istom rokovaní, pričom z kúpnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že doplatok kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur mal byť doplatený predávajúcim z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca, ktorá však predstavovala (bez i špecifikácie tak ako to ukladá zákon) sumu 2959,12 eur.

Krajský súd konštatoval, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná, ak pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a poprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov.

Podľa názoru krajského súdu dojednanie neurčitých podmienok vyplýva zo znenia bodov 2A a 2B Formulára, keď v bode 2A je uvedená výška spotrebiteľského úveru 2959,12 eur, v bode 2B je uvedené, že spotrebiteľský úver bude čerpaný prevodom na účet spotrebiteľa na úhradu kúpnej ceny zníženej o

sumu uhradenej akontácie (čo je 2203,60 eur), teda podmienka v bode 2A nekorešponduje s podmienkou podľa bodu 2B Formulára, lebo výška poskytovaného úveru 2959,12 eur nekorešponduje s výškou čerpaného úveru, ktorý mal byť čerpaný vo výške doplatku kúpnej ceny t.j. 2203,60 eur, s poukazom na to, že pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch prostredníctvom Formulára (§ 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch).

Ďalej krajský súd konštatoval, že dojednanie podmienky v rozpore so zákonom spočíva v nerešpektovaní § 2 písm. a/, c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý presne upravuje, čo sa rozumie pod spotrebiteľským úverom (písm. a/) a čo sa rozumie pod celkovými nákladmi spotrebiteľa (písm. c/), keď žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti „Spôsob financovania“ do úveru v sume 2203,60 eur (doplatok kúpnej ceny) zarátal aj sumu 755,52 eur tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré nie sú úverom (uviedol sumu 2959,12 eur).

Krajský súd za dojednanie neprijateľnej podmienky považoval rozpor medzi Formulárom a zmluvou o spotrebiteľskom úvere, s poukazom na právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý v poznámke odkazuje na §§ 52 až 54 OZ). Uviedol, že v konkrétnom prípade Formulár, s ktorým mal byť spotrebiteľ písomne oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy, neobsahuje údaj - informáciu o nákladoch spojených s poskytnutím pôžičky (755,92 eur) a teda pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ nebol o nich informovaný. Zdôraznil, že správny orgán nerozhodoval o neplatnosti zmluvy pre neprijateľnú podmienku, ale v zmysle zákona použil výklad pojmu neprijateľná podmienka v súlade s § 53 ods. 4 písm. a/ OZ.

Krajský súd sa taktiež v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím žalovaného, pokiaľ išlo o porušenie práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, keď žalobca neinformoval spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere (Formulár) ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určite o podstatných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak ako mu to ukladá zákon. Považoval za nepostačujúcu formuláciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti „Spôsob financovania“, kde je drobným písmom uvedené, že spotrebiteľ „berie na vedomie“ že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 2203,60 eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, majú za to, že uvedená skutočnosť je spôsobilá privodiť spotrebiteľovi vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil, s poukazom na samotný podnet spotrebiteľa.

Krajský súd rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 205 ods. 2, písm. d/, f/ O.s.p.. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol v zmysle žalobného petitu.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukázal na skutkové zistenia v danej veci vyplývajúce z administratívneho spisu.

Vytýkal krajskému súdu, že v danom prípade rozhodol nesprávne. Namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný nesprávne právne posúdili skutkové zistenia veci, keď konanie žalobcu, ktoré nie je v rozpore so žiadnym predpisom právneho poriadku, posúdili ako nekalú obchodnú praktiku, za ktoré konanie bol postihnutý sankciou.

Tvrdil, že „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“ uvedené na spotrebiteľskej zmluve o úvere a zabezpečení zo dňa 28. augusta 2009 nie sú nákladmi spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvy) a táto peňažná suma je časťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve, zdôrazniac, že táto peňažná suma nemôže byť súčasne úverom aj nákladom spotrebiteľa.

S poukazom na vysvetlivky na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhl. č. 620/2007 Z. z. a citujúc § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. vyslovil názor, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky nie sú ani jednou položkou uvedenou v citovanom ustanovení, jeho postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru bol preto

správny.

Ďalej uviedol, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom kontrolovaný subjekt udáva, že tieto prostriedky poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdiac, že žalobca v posudzovanom prípade poskytol spotrebiteľovi úver v celkovej výške 2959,12 eur, táto výška je v zmluve uvedená v časti „spôsob financovania“ ako „Výška úveru celkom“, s ktorou výškou spotrebiteľ súhlasil, pričom v tom istom podiele zmluvy bol spotrebiteľ súčasne informovaný o tom, aká čiastkach tejto sumy predstavuje „Náklady spojené s poskytnutím pôžičky“.

Zdôraznil, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 2959,12 eur, z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 2203,60 eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 755,22 eur - obe položky tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z. z. ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou spotrebiteľ súhlasil.

Dôvodil, že celková výška úveru bola teda jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená a žalobca nevie, v čom spočíva zavádzanie, či nepravdivosť daného údaju, poukazujúc na skutočnosť, že žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže, resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru, vysloviac názor, že je v plnej dispozícii zmluvných strán dohodnúť sa na výške poskytnutých prostriedkov tvoriacich výšku istiny každého úveru.

S poukazom na § 2 písm. d/ zákona č. 258/2007 Z. z. žalobca uviedol, že nevidí v čom má spočívať nepravdivosť údajov RPMN, nakoľko v zmysle zákonnej definície je RPMN percentuálne vyjadrenie nákladov spotrebiteľského úveru za rok k pomeru celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej výšky spotrebiteľského úveru, doplniac že po dosadení premenených v zmysle definície vzorca na výpočet RPMN je jej výška (20,22 %) vypočítaná správne.

Ďalej vyslovil názor, že pokiaľ ide o ostatné náležitosti zmluvy o úvere, aj tieto boli v plnej miere uvedené tak, aby to zodpovedalo zákonným podmienkam s poukazom na § 4 ods. 2 písm. i/ vtedy platného zákona č. 258/2001 Z. z., keď v danom prípade zmluva o úvere všetky náležitosti obsahuje - v texte zmluvy je uvedená ročná úroková sadzba 33,52 %, výška pôžičky 2959,12 eur, ktorá je istinou úveru a výška nákladov spojených s poskytnutím úveru v sume 755,52 eur, ktorá predstavuje iný poplatok, čím si žalobca svoju zákonnú povinnosť splnil.

Namietal, že súd prvého stupňa tým, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi citovanými v žalobe ako i v odvolaní. Zdôraznil, že na to, aby bola naplnená skutková podstata nekalej obchodnej praxe vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby, je potrebné, aby existovala aspoň potenciálna možnosť, aby si priemerný spotrebiteľ mohol vysvetliť ponúkanú cenu inak, než v skutočnosti je, tvrdiac, že v danom prípade správne orgány, ale ani súd prvého stupňa nijako nevysvetlil, akým iným spôsobom by si mohol spotrebiteľ vysvetliť danú cenovú ponuku inak než nasledovne: „berie si úver vo výške 2959,12 eur, z ktorého priamo nedostane žiadnu hotovosť, lebo suma 2203,60 eur sa prevedie priamo na účet predávajúceho a suma 755,52 eur priamo na účet sprostredkovateľa úveru a úver vráti tak, že zaplatí 60 mesačných splátok vo výške 94,39 eur.“

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s dôvodmi uvedeným v odvolaní žalobcu. Trval na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15. augusta 2011. Vyslovil názor, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť druhostupňového rozhodnutia vydaného v správnom konaní ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu.

S poukazom na skutkové zistenia žalovaný zotrval na svojom názore, že žalobca pri dojednávaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so spotrebiteľom použil neurčitú podmienku, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a zároveň upieral spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím žalobca vybočil z pravidiel čestnej obchodnej praxe uznávanej v jeho oblasti činnosti,

keďže nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Považoval za tendenčné odôvodnenie žalobcu, ktorým vysvetľuje dôvody, prečo výška úveru nekorešpondovala so sumou potrebnou na doplatenie kúpnej ceny vozidla. Tvrdil, že žalobca nerešpektoval zákonom stanovený pojem spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zarátal do úveru aj „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, ktoré by však mali byť zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s poukazom na to, že v zmluve o úvere bola uvedená iba celková výška úveru v sume 2959,12 eur, ktorú účastník konania uviedol v bode 2A formulára, ktorá však zákonom stanovenému pojmu spotrebiteľského úveru nezodpovedá, pretože v tejto sume sú zahrnuté okrem doplatku kúpnej ceny vo výške 2203,60 eur aj tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur, ktoré však nie sú úverom, dajúc do pozornosti definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z., v ktorej zákonodarca odčlenil finančné prostriedky poskytnuté spotrebiteľovi ako spotrebiteľský úver od celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

K namietanej argumentácii žalobcu týkajúcej sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. a RPMN žalovaný uviedol, že nevidí dôvod, pre ktorý by mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur subsumovať pod jeden z bodov 1- 5 uvedených v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj že nie je mu zrejmý ani dôvod výhrad žalobcu voči konštatovaniu o nepravdivosti údajov o RPMN a o chýbajúcich náležitostiach zmluvy o úvere, keďže správne orgány vo svojich rozhodnutiach, ktoré sú predmetom súdneho konania, k takýmto záverom nedospeli.

Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, že „priemerný spotrebiteľ si nemohol vysvetliť ponúkanú cenu inak ako v skutočnosti bola“. Zastával názor, že v správnom konaní bolo relevantným spôsobom spochybnené predmetné tvrdenie žalobcu, pretože spotrebiteľovi boli poskytnuté nejednoznačné informácie o výške poskytnutého úveru, pretože žalobca do výšky úveru zarátal aj náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré však nie sú úverom, dajúc do pozornosti, že šetrenie dozorného orgánu bolo v predmetnom prípade začaté na základe podnetu spotrebiteľa, ktorý v ňom poukázal práve na neúmerne náklady spojené s poskytnutím úveru a na svojvoľné navýšenie spotrebiteľského úveru o sumu, o ktorej nebol vopred informovaný.

Záverom žalovaný uviedol, že závery správneho orgánu majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach ako aj v relevantných právnych predpisoch. Trval na tom, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, a preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná aj v prípade, ak pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojedná poskytovateľ úveru so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienku v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a spotrebiteľovi upiera právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, s poukazom na to, že spotrebiteľovi, ktorý pri dojednávaní spotrebiteľského úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, je potrebné v týchto vzťahoch v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu, keďže vzhľadom na zložitosť problematiky dôveruje poskytovateľovi úveru. Spoločenskú nebezpečnosť sankcionovaného konania správny orgán videl predovšetkým v zneužití dôvery spotrebiteľa pri dojednávaní spotrebiteľského úveru, ktorého predmetom je financovanie kúpy motorového vozidla. Zotrval na názore, že charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil, s poukazom na to, že rozsah porušenia je o to závažnejší, že nedostatky boli zistené pri dojednávaní poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a následne ich zrušenia.

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 1, a v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., vo výrokovej časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti tak, že určil porušenie právnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 7 ods.1,2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. a uloženia sankcie tak, že žalobcovi znížil výšku uloženej sankcie na 8.000 eur. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a

vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., keď žalobca v procese poskytovania spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku (§ 7 ods. 2, písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).

Podľa čl. 1 ods.1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. zákaz predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú praktiku nekalu, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. b/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods.1,2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 258/2001 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie :

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,
- c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/,
- d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,
- e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s odvolacími námietkami žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom, a preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p..

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri

uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, česťnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1,4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Senát odvolacieho súdu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkom kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č.250/2007 Z. z., keď v zmluvných podmienkach uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva a zmluva o zabezpečení), ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške 2959,12 €, ktorého výška predstavovala doplatok kúpnej ceny v sume 2203,60 € a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 € bez toho, aby žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne dohodol, resp. aby žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je zjavné, že spotrebiteľ u žalobcu zakupoval motorové vozidlo v celkovej cene 3148 €, zálohu zaplatil v sume 944,40 € a zostatok kúpnej ceny 2203,60 € mal zaplatiť vo forme úveru, ktorý mu mal poskytnúť žalobca. Žalobca ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi informácie o poskytovanom úvere formou predloženého formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom mu predložil informácie o veriteľovi, o základných charakteristikách spotrebiteľského úveru, nákladoch na spotrebiteľský úver a ďalšie informácie. Z predloženého formulára však skutočnosť, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľa o poplatku za poskytnutie predmetného úveru - pôžičky na doplatenie kúpnej ceny, v sume 755,52 €, nevyplyva, a to ani z časti 3./ formulára upravujúcej náklady na spotrebiteľský úver, a to aj napriek tomu, že poplatok za poskytnutie úveru sa považuje za náklady úveru podľa § 2 písm. e / zákona č. 258/2001 Z. z.

Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa - žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z..

Odvolací súd preskúmajúc zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho využívajúc plnú jurisdikciu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) považoval námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj žalovaným správnym orgánom, za právne nedôvodnú. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd taktiež považoval za nesporné preukázané, že žalobca so spotrebiteľom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez toho, aby spotrebiteľa náležite, so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa služby

(spotrebiteľských úverov) spravodlivo očakávať, informoval o podmienkach poskytovaného úveru a zrozumiteľným spôsobom ho oboznámil s náležitosťami výšky poskytovaného úveru, ktorú mu poskytuje na zakúpenie tovaru a ktorú mu poskytuje na zaplatenie nákladov (poplatkov) za poskytnutie predmetného spotrebiteľného úveru.

Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že „spotrebiteľ si nemohol vysvetliť poskytovanú výšku pôžičky inak ako v skutočnosti bola“. Vychádzajúc z obsahu znenia Zmluvy a zmluvy o zabezpečení zo dňa 28. augusta 2009 v časti „Spôsob financovania“, z uvedeného jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ len zobral na vedomie povinnosť o znášaní nákladov vzniknutých v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru a z ostatných listinných dôkazov a to z formulára, kúpnej zmluvy a sťažnosti spotrebiteľa je zrejmé, že tieto svedčia o tom, že žalobca so spotrebiteľom v posudzovanom prípade vopred pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podmienky úveru náležite nedohodol a teda, že žalobca pred uzatvorením zmluvy spotrebiteľa riadne neinformoval o tom, že poskytovaný úver pozostáva z výšky doplatku kúpenej ceny a nákladov úveru (poplatku za poskytnutý úver), ktorým postupom žalobca ako poskytovateľ úveru mohol narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa, ktoré konanie žalobcu je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorú zákonodarca v právnej norme § 7 ods. 1 zakazuje.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom kontrolovaný subjekt udáva, že tieto prostriedky poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdiac, že žalobca v posudzovanom prípade poskytol spotrebiteľovi úver v celkovej výške 2959,12 eur, táto výška je v zmluve uvedená v časti „spôsob financovania“ ako „Výška úveru celkom“, s ktorou výškou spotrebiteľ súhlasil, pričom v tom istom podiele zmluvy bol spotrebiteľ súčasne informovaný o tom, aká čiastkach tejto sumy predstavuje „Náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, zdôrazniac, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 2915,12 eur, z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 2203,60 eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 755,22 eur - obe položky tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z.z. ako aj v zmysle o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou spotrebiteľ súhlasil. Zákonodarca v právnej norme § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. definuje spotrebiteľský úver tak, že na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme a súčasne v právnej norme § 2 písm. c/ tohto zákona zákonodarca ustanovuje, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/ a v právnej úprave ustanovenej v § 2 písm. e/ považuje za poplatky akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Senát odvolacieho súdu súhlasí s tvrdením žalobcu, že zmluva o poskytnutí úveru je zmluvný záväzok, ktorý uzatvárajú zúčastnené zmluvné strany na základe dohody a žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytuje spotrebiteľský úver, je však povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, úpravu spotrebiteľských úverov zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z.. Zákonodarca v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, čo sa považuje za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na

doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával (doplatok ceny v sume 2203,60 €). Pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky (755,52,-€) postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z. a správnosti výpočtu RPMN. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že dôvodom sankcionovania žalobcu v posudzovanom prípade nebola skutočnosť nesprávneho výpočtu RPMN a ani skutočnosť, že by žalovaný mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 755,52 eur posudzovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v bodov 1-5 § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z..

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a vo veci skutkovo a právne správne rozhodol a súčasne žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver prezentovaný správnymi orgánmi oboch stupňov v danej veci, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania v danom prípade je zrejmé, že žalobca porušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2013
JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu".

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali správne orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto

súdneho preskúmvacieho konania, dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/28/2012-22 je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol ani v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.